

26 -02- 2018

Obrazac 20.

Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10
Prilog 10/10

**IZVJEŠĆE STEČAJNOGA UPRAVITELJA O TIJEKU STEČAJNOGA POSTUPKA I
STANJU STEČAJNE MASE**

Nadležni trgovački sud: **TRGOVAČKI SUD U SPLITU**

Poslovni broj spisa: **1.St-138/2000**

Dužnik: **LUČICA d.d. u stečaju, OIB: 44447609315, SUMARTIN**

I TIJEK STEČAJNOGA POSTUPKA U RAZDOBLJU
od 23.studenoga 2017. do 26. veljače 2018.

- 1) Izviješće o tijeku parničnih postupaka koji su pokrenuti od strane stečajnog dužnika protiv Republike Hrvatske i protiv Splitsko – dalmatinske županije radi naknade štete za izvršena ulaganja na nekretninama koje su ušle u temeljni kapital dužnika i radi naknade štete zbog nemogućnosti ubiranja zakupnine u razdoblju od 21. veljače 2005. do 15. srpnja 2011.g.
 - a) U predmetu protiv Republike Hrvatske (prije tužba protiv SDŽ) koji se vodi kod Trgovačkog suda u Splitu posl. br. P-109/2014 radi naknade štete zbog izmakle dobiti u iznosu od 78.000,00 EUR-a uvećano za zateznu kamatu od 60.900,63 EUR-a , dana 6.rujna 2016.g. sud je donio presudu kojom je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev, po izjavljenoj žalbi još nije odlučeno, postupak se vodi pod posl. br. PŽ-7034/2016 kod Visokog trgovačkog suda RH.
 - b) U predmetu po tužbi Lučica d.d. u stečaju protiv Republike Hrvatske radi naknade za ulaganja i vrijednost zemljišta položenog u K.O. Sumartin u iznos od 9.583.889,01 kn, Trgovački sud u Splitu pod brojem P-841/2013, presudio je u korist tužitelja Lučica d.d., u stečaju za iznos od 4.480.291,20 kn sa zateznom kamatom koja teče od 15.svibnja 2013..g. do isplate. Odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem potražuje od tuženika isplatu iznosa od 5.103.597,81 kn. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.
 - c) Općinski sud u Supetru rješenjem od 6.lipnja 2017.g. odbio je prijedlog uknjižbe prava vlasništva nekretnina na Lučicu označenih kao čest.zem.

1409/2, čest.zem1428/1, čest.zem.1430 i čest. zem.1431 Z.U. 1035 k.o. Sumartin.

Punomoćnik stečajnog dužnika podnio je prigovor protiv navedenog rješenja , postupak po prigovoru još nije riješen , vodi se pod br. Z-26665/2017 (Z-590/2015)

II STANJE STEČAJNE MASE

PRIHODI I RASHODI

1. Stanje novčanih sredstava na žiro-računu stečajnog dužnika na dan sastavljanja izvješća iznosi 164.768,96 kn.
2. Jedina unovčiva stečajna masa stečajnog dužnika za sada je zakup po ugovoru sa zakupnikom FALKUŠA d.o.o.
3. U razdoblju od 27. studenog 2017. do dana sastavljanja ovog izvješća ostvaren je priliv od 9.500,00 kn s osnova zakupa i odliv od 5.000,00 kn za sudsku pristojbu u predmetu P-841/13.

III RADNJE KOJE ĆE SE PODUZETI U NAREDNOM RAZDOBLJU

- 1) Predlažem da pogon za remont brodova ostane dalje u zakupu , da se počeka okončanje sudskih postupaka , naročito prijedlog za uknjižbu prava vlasništva nekretnina na Lučicu u k.o. Sumartin. Po okončanju sudskih postupaka predložiti ću zaključenje stečajnog postupka.

Split, 26. veljače 2018.

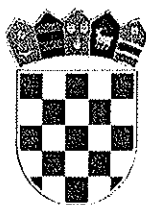
Stečajni upravitelj

Josip Hrga

LUČICA d.d.
U STEČAJU
SUMARTIN

Privici:

- Presuda Trgovačkog suda u Splitu
posl. br. 8. P-841/13 od 16. veljače 2018.

8. P-841/2013

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Sukoišanska br.6, Split

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu po sucu ovog suda Mariji Balić Jurišić, u pravnoj stvari tužitelja LUČICA d.d., u stečaju, OIB: 44447609315, Sumartin, koga zastupa punomoćnik Zoran Zović, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, radi naknade ulaganja, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zastupnika po zakonu tuženika dana 6. prosinca 2017. godine, objavljene dana 16. veljače 2018. godine,

presudio je

I Dužan je tuženik REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, u roku od 8 dana, iz osnova naknade za ulaganja i vrijednost zemljišta položenog u K.O. Sumartin – Lučica, Sumartin, isplatiti tužitelju LUČICA d.d., u stečaju, OIB: 44447609315, iznos od 4.480.291,20 kn sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena koja teče od 15. svibnja 2013.g. do isplate.

II Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja, u dijelu u kojem potražuje od tuženika isplatu iznosa od 5.103.597,81 kn zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena koja teče od 15. svibnja 2013.g. do isplate, kao neosnovan.

III Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Pred ovim sudom zaprimljena je dana 11. studenoga 2013. tužba tužitelja LUČICA d.d., u stečaju, OIB: 44447609315, Sumartin, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, radi naknade ulaganja.

U tužbi se navodi da je tužitelj pravni slijednik Brodogradilišta "Lučica" – Sumartin, koje je bilo nositelj prava upravljanja na općenarodnoj imovini označenoj kao čest. zem. 1409/2, 1428/1, 1430 i 1431. 1. zk tijelo ZU 503 za cijelo. Pred Trgovačkim sudom u Splitu je dana 22. rujna 2011. Skupština tužiteljevih vjerovnika donijela Odluku da se protiv tužene pokrene parnični postupak radi naknade za izvršena ulaganja u nekretnine koje su bile ušle u temeljeni kapital podnositelja ovog zahtjeva, a koje nekretnine su kasnije proglašene pomorskim dobrom, s tim da se visina ulaganja treba utvrditi prema sudskom vještaku.

Protiv naprijed navedene odluke, tužena je, iako je vjerovnik stečajne mase, glasala protiv navedene odluke, radi čega je sud odbio njen prijedlog za ukidanje takve skupštinske odluke, a koje rješenje je potvrđeno drugostupanjskom odlukom od 3. studenog 2011.

U skladu s odlukom Skupštine tužiteljevih vjerovnika, sudski vještak za građevinarstvo Nedžad Lugić je utvrdio da je u objekte uloženo 3.119.989,72 kn, odnosno 415.975,17 EUR, dok trošak infrastrukturnog uređenja iznosi 1.602.405,34 kn, odnosno 211.790,29 EUR, građevinsko zemljište iznosi 4.861.593,75 kn, odnosno 648.212,50 EUR. Dakle, ukupni troškovi ulaganja u objekte, zemljište te infrastrukturno uređenje iznose 9.583.889,01 kn, odnosno 1.275.987,96 EUR. Stoga se predlaže sudu donijeti presudu, sadržaja pobliže navedenog u izreci.

Pred ovim sudu zaprimljen je dana 12. ožujka 2014. odgovor na tužbu tužene. U svom odgovoru na tužbu tužena se u cijelosti usprotivila navodima iz tužbe i tužbenog zahtjeva kao neosnovanog, u bitnom ističući da su predmetne nekretnine proglašene pomorskim dobrom. Odlukom Županijskog poglavarstva Splitsko-dalmatinske županije od 5. lipnja 2002. Klasa: 022-04/02-02/77, Urbroj: 2181/01-02/02-01, određena je granica i površina lučkog područja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na dijelu K.O. Sumartin, dok pomorsko dobro na predmetnim nekretninama do danas nije upisano u zemljišnoj knjizi budući da po ponovljenom prijedlogu tužene za upis pomorskog dobra podnesenog 5. travnja 2011. i zaveden pod brojem Z-1146/11 do danas nije odlučeno.

Također se ističe da je Općinski sud u Supetru svojim rješenjem broj Z-2328/03 pravomoćno odbio prijedlog tužitelja za upis prava vlasništva. Tako i dan-danas u zemljišnoj knjizi K.O. Sumartin upisana je općedržavna imovina s organom upravljanja Brodogradilište "Lučica" – Sumartin, pa stoga tužitelj traži naknadu za ulaganja na pomorskom dobru i za vrijednost dobra koje je postalo pomorsko dobro iako mu je sud odbio prijedlog za upis prava vlasništva. Tužena ne spori da su predmetne čestice unesene u vrijednost kapitala u postupku pretvorbe prednika tužitelja. Nadalje se navodi da je prema Elaboratu o procijenjenoj vrijednosti nekretnina izrađenom od strane Franje Dulčića, zemljište procijenjeno svega u iznosu od 133.392,00 DEM od čega na objekt otpada i iznos od 247.567,00 DEM.

Tužena spori da bi tužitelj pretvorbom, kao nositelj prava upravljanja, mogao steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama. U vrijeme početka pretvorbe 1991. bio je na snazi Zakon o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima koji definira pomorsko dobro kao dobro u društvenom vlasništvu u općoj upotrebi na kojemu se prema čl. 4. st. 5. pravo vlasništvo nije moglo stjecati, a samo se iznimno moglo dati na korištenje po odredbama tog ili drugog zakona. Stoga tužitelj, unatoč procjeni nekretnina u postupku pretvorbe, nije mogao steći pravo vlasništva na istima, pa mu kao nevlasniku ne pripada ni pravo na naknadu za zemljište koje je postalo pomorsko dobro.

U svom odgovoru na tužbu tužena se poziva na odredbu čl. 118. Zakona o pomorskom dobru i pomorskim lukama, prema kojoj odredbi naknada o izvlaštenju pripada vlasniku zemljišta samo ako se mijenjaju granice pomorskog dobra, što ovdje nije slučaj. Granica određena Odlukom o koncesiji iz 2002. godine je identično onoj iz Odluke o koncesiji od 2. travnja 2007. godine. Što se tiče ulaganja u građevinske objekte ista su vjerojatno amortizirana, a osim toga tužitelj je ostvarivao imovinsku korist od korištenja kopnenog i morskog dijela pomorskog dobra, ali bez ikakve naknade, a što čini i danas.

Ujedno se, opreza radi, ističe prigovor zastare naročito za dio koji se odnosi na naknadu za ulaganje. Ukoliko bi sud smatrao da je za pravni status nekretnine kao pomorskog dobra potreban upis u zemljišne knjige koji se još nije ostvario, onda bi u tom slučaju zahtjev tužitelja za naknadom ulaganja bio preuranjen. Inače, odlučivanje o takvom zahtjevu spada u nadležnost upravnog tijela jer bi se radilo o naknadi prema propisima o izvlaštenju.

U dokaznom postupku sud je izvršio pregled spisu priloženih isprava te proveo vještačenje po vještaku građevinske struke.

Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

Među strankama nisu sporne slijedeće činjenice:

- da se nad tužiteljem vodi stečajni postupak u predmetu ovog suda broj St-138/00;
- da je Skupština vjerovnika dana 22. rujna 2011. godine donijela odluku da se pokrene parnični postupak protiv tužene na ime naknade za izvršena ulaganja u nekretnine koje su bile ušle u temeljni kapital stečajnog dužnika (tužitelja);
- da je sud svoji rješenjem broj St-138/00 od 28. rujna 2011. godine odbio prijedlog tužene kao vjerovnika za ukidanjem odluke skupštine o pokretanju parničnog postupka na ime naknade za izvršena ulaganja u nekretnine;
- da je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. br. 39 PŽ-7227/11 od 3. studenoga 2011. godine potvrđeno rješenje ovog suda St-138/00 od 28. rujna 2011. godine;
- da je stečajni dužnik (tužitelj) angažirao u svrhu procjene predmetnih nekretnina sudskog vještaka Nedžada Lugića;
- da je sudski vještak procjenjivao nekretnine označene kao čest. zem. 1409/2, 1428/1, 1430 i 1431. K.O. Sumartin procijenio u iznosu od 9.583.889,01 kn, odnosno 648.212,50 EUR;

- da su predmetne nekretnine procijenjene u postupku pretvorbe nad prednikom tužitelja, a što proizlazi iz rješenjem Hrvatskog fonda za privatizaciju Klasa: UP/I-934-01/02-02/107, Urbroj: 563-03-02/04-2003-7 od 10. veljače 2003. godine;
- da je 5. lipnja 2002.g. donijeta Odluka o koncesiji pomorskog dobra u svrhu korištenja luke posebne namjene, brodogradilišne luke na dijelu K.O. Sumartin;
- da je kao vlasnik predmetnih nekretnine uknjižena općenarodna imovina s organom upravljanja Brodogradilišta "Lučica" – Sumartin;
- da je rješenjem Općinskog suda u Supetru Z-2692/09 na predmetnim nekretninama učinjen vidljivim status pomorskog dobra;
- da je rješenjem Županijskog suda u Splitu broj Z-236/10 preinačeno rješenje Z-2692/09 te je odbijen zemljišno-knjižni prijedlog kao neosnovan uz obrazloženje da tužena kao predlagatelj nije dostavila isprave iz kojih bi bilo vidljivo da predmetne nekretnine predstavljaju pomorsko dobro, odnosno da je proveden postupak određivanja granice pomorskog dobra;
- da je rješenjem Općinskog suda u Supetru broj Z-2328/03 od 27. rujna 2004. odbijen prijedlog tužitelja radi uknjižbe prava vlasništva na predmetnim nekretninama uz obrazloženje da je iste predstavljaju pomorsko dobro.

Tužitelj u ovom postupku potražuje naknadu za izvršena ulaganja u nekretnine koje su proglašene pomorskim dobrom, radi izvršenih ulaganja. Tužena smatra da je tužitelj bespravno koristio predmetne nekretnine za koje korištenje nikada nije plaćao naknadu, te da ga ne pripada naknada za izvlaštenje.

Među strankama je također sporan i pravni režim predmetnih nekretnina, a obje su stranke podnosile prijedloge za uknjižbu, i to tužitelj vlasništva, a tuženik upis vidljivim status pomorskog dobra.

Temeljem Odluke o koncesiji pomorskog dobra u svrhu korištenja luke posebne namjene – brodogradilišne luke na djelu K.O. Sumartin, u čl. 1. se navodi da je Županijsko poglavarstvo Splitsko-dalmatinske županije, sukladno Odluci o razvrstaju luka posebne namjene, te nakon javnog prikupljanja ponuda i uz prethodni nalaz i mišljenje Stručnog tijela za ocjenu koncesija dodijelilo koncesiju obrtu Falkuša. Površina pomorskog dobra je navedena u čl. 2. navedene Odluke.

Nadalje, iz uvida u rješenje Općinskog suda u Supetru broj: Z-262/09 od 23. ožujka 2009.g., proizlazi da je postupajući po prijedlogu tuženika, sud, temeljem odredbi čl. 23. st. 4. Zakona o zemljišnim knjigama, čl. 4. st. 1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, te odredbi čl. 118. st. 4. istog Zakona, dopustio upis vidljivim statusa pomorskog dobra na predmetnim nekretninama. Sud je u obrazloženju naveo da su predmetne nekretnine pomorsko dobro sukladno čl. 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama. Stav drugostupanjskog suda, Županijskog suda u Splitu od 21. rujna 2009.g., je da predlagateljica upisa (tužena) nije dostavila isprave iz kojih bi bilo vidljivo da predmetne nekretnine predstavljaju pomorsko dobro, odnosno da je sukladno čl. 118. st. 3. ZPDML proveden postupak određivanja granice pomorskog dobra.

Tužitelj je također tražio uknjižbu prava vlasništva na predmetnim nekretninama, s čim je odbijen rješenjem Općinskog suda u Splitu broj: Z-2328/03, sa obrazloženjem da predmetne nekretnine u naravi predstavljaju pomorsko dobro.

Nije sporno da su predmetne nekretnine bile uknjižene kao općenarodna imovina sa organom upravljanja Brodogradilište "Lučica" Sumartin – pravnog prednika tužitelja. Stoga je tužitelj navedene nekretnine procijenio u postupku pretvorbe, a što proizlazi iz rješenjem Hrvatskog fonda za privatizaciju Klasa: UP/I-934-01/02-02/107, Urbroj: 563-03-02/04-2003-7 od 10. veljače 2003. godine.

Sud je, na prijedlog tužitelja, od strane Općinskog suda u Supetru pribavio spis tog suda broj Z-1097/58 koji je kopiran i uvezan u spis na listovima 173-177.

Iz uvida u spis broj Z-1097/58 proizlazi da je Narodni odbor Općine Brač uputio Odjelu za zemljišne knjige Supetar, Kotarskog suda, prijedlog za uknjižbu prijenosa prava upravljanja i to predmetnih nekretnina, a sve s osnova pravomoćne i izvršne odluke Narodnog odbora Općine Brač broj: 01-664/1-1958 od 12. veljače 1958.g. koja je dostavljena u zbirku isprava, a riječ je o Odluci kojom je dopušten prijenos prava upravljanja nekretnina, vlasništvo općenarodne imovine sa dotadašnjeg organa upravljanja Brodogradilišta "Istok", u Šibeniku, na Brodogradilište "Lučica" u Sumartinu. Ovom spisu priteži i rješenje broj: Z-749/48, uvidom u koji proizlazi da se na temelju čl. 8. i 11. Zakona o izmjenama i dopuna Zakona o nacionalizaciji privatnih privrednih poduzeća dozvoljava uknjiženje prava vlasnosti predmetnih nekretnina u korist općenarodne imovine sa pravom upravljanja Brodogradilišta "Istok". Tako iz dopisa upućenog Kotarskom sudu od strane Ministarstva lokalnog saobraćaja proizlazi da je Ukazom Predsjedništva Prezidijuma Sabora Narodne Republike Hrvatske od 28. travnja 1948.g. proglašeno Brodogradilište "Borojević Sumartin" poduzećem od značaja za republikansku privredu, pa je kao takvo i nacionalizirano temeljem čl. 8. i čl. 11. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o nacionalizaciji privatnih privrednih poduzeća. Također je navedeno da se na predmetnim nekretninama nalaze zgrade i postrojenja Brodogradilišta za koje se predlaže da se uknjiže kao općenarodna imovina sa pravom upravljanja Brodogradilišta "Istok" iz Šibenika.

Dakle, zaključno iz uvida u priloženi spis Z-1097/58 proizlazi da se radi o nekretninama koje su imale određenog vlasnika, da je Ukazom Predsjedništva Prezidijuma Sabora Narodne Republike Hrvatske od 28. travnja 1948.g. proglašeno Brodogradilište "Borojević Sumartin" poduzećem od značaja za republikansku privredu, pa je kao takvo i nacionalizirano temeljem čl. 8. i čl. 11. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o nacionalizaciji privatnih privrednih poduzeća i proglašeno općenarodnim dobrom sa organima upravljanja i to najprije Brodogradilište "Istok" iz Šibenika, a poslije Brodogradilište "Lučica" Sumartin – prednik tužitelja.

Temeljem odredbe čl. 118. st. 1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama («Narodne novine» broj:158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11 i 56/16- dalje ZPDML) propisano je da su upisi prava vlasništva ili kojeg drugog stvarnog prava na zemljištu i građevinama na pomorskom dobru za koje se ne može dokazati pravno valjan način stjecanja

pravno su nevaljani. Stavkom 2. je propisano da granica pomorskog dobra utvrđena prema pomorskom zakoniku ostaje na snazi. Stavak 3. propisuje da će se postupci za određivanje granica pomorskog dobra započeti do stupanja na snagu ovoga Zakona okončati prema odredbama Pomorskog zakonika (»Narodne novine«, br. 17/94., 74/94. i 43/96.). Stavkom 4 je propisano da ako se mijenjaju granice pomorskog dobra zbog promjene dokumenata prostornog uređenja, prirodnih pojava ili zbog proglašenja kopna pomorskim dobrom na taj dio pomorskog dobra primijenit će se odredbe o izvlaštenju.

U spisu nema dokaza da je, sukladno čl. 14. ZPDML-a utvrđena granica pomorskog dobra od strane Povjerenstva za granice. Stoga je valjalo utvrditi dali je granica pomorskog dobra određena prema Pomorskom zakoniku iz 1994.g.

Temeljem odredbe čl. 1038.g. Pomorskog zakonika (»Narodne novine«, br. 17/94., 74/94. i 43/96.) propisano je da će ako je nakon stupanja na snagu Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima postojalo pravo vlasništva ili drugo stvarno pravo na pomorskom dobru osobe koja je to pravo stekla na osnovi valjanog naslova i načina stjecanja i to pravo postoji na dan stupanja na snagu ovog Zakonika, nadležni javni pravobranitelj pokrenuti postupak za izvlaštenje (eksproprijaciju) vlasništva na određenom objektu, time da bivši vlasnik stječe pravo koristiti objekt na osnovi koncesije bez plaćanja naknade za razdoblje dok iznos utvrđene naknade za koncesiju za korištenje pomorskog dobra ne dosegne iznos naknade za oduzeto vlasništvo na objektu. Stavak 3. propisuje da ako vlasnik određenog pomorskog dobra ili nositelj drugog stvarnog prava na pomorskom dobru ne može dokazati valjan naslov i način stjecanja, da će nadležni javni pravobranitelj putem sudskog postupka zatražiti da se to dobro utvrdi kao pomorsko dobro.

Sud također nema saznanja da li su na temelju navedene zakonske odredbe predmetne nekretnine utvrđene kao pomorsko dobro, a u odnosu na iste nije pokrenut postupak izvlaštenja.

Vezano za odredbe Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima, ističe se da je navedeni propis propisao u čl. 4. što čini pomorsko dobro, da je pomorsko dobro u društvenom vlasništvu u općoj upotrebi i da njim upravlja općina.

Nadalje, odredba čl. 5. Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima, propisuje da se pomorsko dobro može koristiti u skladu sa odlukom općinske skupštine u kojoj se moraju odrediti način, uvjeti i vrijeme korištenja pomorskog dobra, područje pomorskog dobra koje se daje na korištenje i ovlaštenja korisnika. Na osnovi ovakve odluke općina i korisnik pomorskog dobra zaključuju ugovor o korištenju pomorskog dobra.

Nema dokaza da je ikada nadležna općina zaključila sa prednikom tužitelja ugovor o korištenju pomorskog dobra, niti ima dokaza da je općina upravljala pomorskim dobrom, a da su predmetne nekretnine bile u režimu pomorskog dobra, u smislu ovog Zakona bio bi pokrenut postupak za eksproprijaciju određenog objekta ili prava na pomorskom dobru, a do čega nije došlo.

Stoga je, po stajalištu ovog suda, ostalo neutvrđeno na koji je način došlo do utvrđenja predmetnih nekretnina kao pomorsko dobro. Naime, nije sporno da su predmetne nekretnine proglašene pomorskim dobrom i da njima upravlja tužena (kao davatelj koncesija), te da tužitelj nikada nije izvlašten, niti mu je isplaćena naknada za izvršena ulaganja. Radi toga, ovaj sud smatra da je tužitelj trebao biti izvlašten uz naknadu za izvlaštenje, iz svih razloga koji su naprijed navedeni, a posebno što nije dokazano da je pomorska granica utvrđena u skladu sa odredbom čl. 14. ZPDML-a. Stoga bi se u odnosu na predmetne nekretnine imala primijeniti odredba čl. 118. st. 3. ZPDML-a.

Vezano za istaknuti prigovor zastare ističe se da ovaj sud nema saznanja o tome kada je utvrđena granica pomorskog dobra, kada je tužitelj izvlašten, pa je kod činjenice da u zemljišnim knjigama nije učinjen vidljivim status pomorskog dobra, takav prigovor uranjen.

Naime, još uvijek nije dokazano na koji je način utvrđena granica pomorskog dobra, a činjenica je da tužitelj nikada nije izvlašten, dok su predmetne nekretnine proglašene pomorskim dobrom, pa upravo stoga bi tužitelja pripadalo pravo na naknadu za ulaganje u nekretnine, kao nekakva vrsta naknade za njihovo oduzimanje.

Na okolnost procjene ulaganja u predmetnom brodogradilištu provedeno je vještačenje po vještaku građevinske struke Juri Malenici čije je vještvo zaprimljeno dana 26. rujna 2017.g. Vještvo vještaka Jure Malenice, sud prihvaća kao stručno i objektivno, te neosporeno. Vještvom je utvrđeno da ukupna vrijednost nekretnine iznosi 4.480.291,20 kn, odnosno 605.446,05 EUR.

Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen u visini utvrđenoj vještvom vještaka Jure Malenice, pa je u tom dijelu primjenom odredbe čl. 118. st. 3. ZPDML-a, tužbeni zahtjev valjalo usvojiti za iznos od 4.480.291,20 kn i odlučiti kao u izreci pod I presude.

Budući da tužitelj potražuje tužbom iznos od 9.583.889,01 kn, to je tužitelj odbijen za 5.103.597,81 kn, a kako je navedeno u izreci pod II presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine» broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13). Budući da je tužitelj djelomično uspio u sporu, to je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. Stoga je u odnosu na trošak riješeno kao u izreci pod III presude.

U Splitu 16.veljače 2018. godine,

Sudac

Marija Balić Jurišić, v.r.

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik
Marija Mišković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba. Žalba se podnosi u roku od 8 dana ovom sudu u tri primjerka, a za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju, po punomoćniku;
- tuženiku, po punomoćniku;
- u spis.